నిత్య కల్యాణి

గాలి ప్రభావతి

"మెహతా డిన్నర్ ఇస్తున్నాడు—ఇవాళ డాలీ పుట్టిన రోజట—ఎనిమిది గంటలకి వెళ్ళాలి. నిన్నుకూడా తీసుకు రమ్మని మెహతా ఇంట్లో అందరూ చెప్పారు. డాలీ మరీ మరీ అడిగింది. సాయంత్రం నేను వచ్చేసరికి రడీగా ఉండు."

ఆఫీసుకు బయలు దేరే తొందరలో ఉన్నాడు శేఖర్. అద్దం ముందు నుంచుని టై కట్టుకుంటు న్నాడు.

"మీరు వెళ్ళండి. . .నేనెందుకు ?"

"ఏం?" వెనక్కి తిరిగి చూశాడు శేఖర్.

శ్రీమతి తనవంక చూడడం లేదు.

పిల్లల బట్టలన్నీ చిందరవందరగా పడి ఉన్నాయి. వాటిని అడ్డదిడ్డంగా మడిచి విసురుగా స్టాండ్ మీద పడేస్తోంది.

"రాజేశ్వరిగారూ, నేనూ సినిమాకి వెళ్ళాలను కుంటున్నాం." ముభావంగా సమాధానమిచ్చింది శాంతి.

"రేపు వెళ్ళవచ్చు. మనమిద్దరం—"

"అలా అనుకుంటేనే కాని ఇద్దరం కలిసి వెళ్ళామా ఎప్పుడైనా? ఎక్కడికైనా?"

భర్తవంక చురుక్కున చూసి తలతిప్పుకుంది శాంతి.

"అందుకే ఇవాళ వెళదామంటున్నాను—డిన్నర్‌కి."

అద్దంలోంచే ఆమెను పరిశీలనగా చూశాడు శేఖర్.

"నేను రాను" కచ్చితంగా చెప్పింది శాంతి.

"నీ ఇష్టం."

బాగ్ తీసుకుని విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు శేఖర్.

* * *

నాలుగు గంటలకి డాలీ ఫోను చేసింది—

"అంకుల్! డిన్నర్ విషయం జ్ఞాపకం చెయ్య మన్నారు డాడీ!"

"ఓకే. ఓకే"

"ఆంటీ వస్తున్నారు కదూ?" చిలిపిగా ప్రశ్నిం చింది డాలీ.

డాలీ అంటే నూరికే ఉడికిస్తుంది. పదహారేళ్ళు నిండినా పసిపిల్ల. అల్లరి పిల్ల. . . మెహతా కూతుర్ని అతిగారాబంగా పెంచుతున్నాడు. . . చురుకైన అమ్మాయి. తెలివైనది. తన భార్యని గురించి మెహతా ఇంట్లో అందరూ ముసంగా ఊహించుకుంటున్నారు. ఆమెను చూడాలని పట్టు దలతో ఉన్నారుకాని. . .ఆమేమని చెప్పగలడు!— ఆవిడ మొండితనం, అర్థం లేని కాంప్లెక్స్ గురించి—

"శ్రీమతి ఆరోగ్యం బాగాలేదట. సారీ అని చెప్పమంది" తన జవాబు తనకే నచ్చలేదు.

"ఎక్స్‌పెక్టింగ్?" కొంటెగా నవ్వింది డాలీ.

"నో. . .వాట్ గర్ల్!" నవ్వు ఆపుకోలేక పోయాడు శేఖర్.

కిలకిలా నవ్వి ఫోన్ పెట్టేసింది డాలీ.

* * *

ఇంటికి వచ్చేసరికి రాత్రి పది గంటలయింది. సర్వెంట్ చంద్రయ్య తన కోసం ఎదురు చూస్తూ వరండాలో కూర్చుని కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు.

హాల్లో చిన్న లైటు మాత్రం వెలుగుతోంది. పిల్లలు నిద్రపోయారు. శ్రీమతి సినిమాకి వెళ్ళిన జాడ లేదు. తనతో అబద్ధమాడింది— తప్పించుకోటానికి. హాయిగా నిద్ర పోతోంది. . .

చంద్రయ్యను పడుకోమని చెప్పి తన గదిలోకి వెళ్ళాడు శేఖర్. లైటు వేసి దుస్తులు మార్చు కున్నాడు.

టేబుల్ మీద ఉత్తరం!. . .

దస్తూరీ పోల్చుకున్నాడు. అక్కయ్య రాసింది— చాలా సంవత్సరాల తర్వాత. త్వరత్వరగా తీసి చదివాడు.

చిరంజీవి తమ్ముడికి,

ఆశీస్సులు. ఇక్కడ అందరం క్షేమం. మీరందరూ కులాసా అని తలుస్తాను. నువ్వు ఉత్తరాలు వ్రాయటం పూర్తిగా మానుకున్నావు. మమ్మల్ని మరచి పోయావా—నామీద కోపమా? బావగారు నిన్ను తలుచుకోని రోజు లేదు. రవి కూడా నిన్ను చూడాలని కలవరిస్తున్నాడు. వీలు చేసుకుని ఒకసారి నువ్వు కుటుంబంతో సహా బయలుదేరి రావలసింది.

అన్నట్టు—ఇప్పుడు కళ్యాణివాళ్ళు ఈ వూళ్ళోనే ఉంటున్నారు—పినతండ్రి గారింట్లో. పాపం! కళ్యాణి తండ్రి పోయాడు. . . .

బావగారు నిన్ను అడిగినట్లు వ్రాయమన్నారు. రవి నీకు నమస్కారాలు చెప్పుతున్నాడు.

మీ క్షేమం తెలుపుతూ ఉత్తరం వ్రాయి.

ఇట్లు,

అక్కయ్య.

ఉత్తరం మరోసారి చదివి డ్రాయర్లో పడేశాడు శేఖర్. . .సిగరెట్ వెలిగించుకుని లైటు తీసేసి మంచం మీద వాలి పోయాడు. . .

తన హృదయాంతరాళాలలో సుప్తంగా దాచుకున్న వజ్రాన్ని ఎవరో బలవంతంగా గునపాలతో బయటికి తవ్వుతున్నట్లనిపించింది. ఎవరో నిర్దాక్షిణ్యంగా గుండెల్ని పట్టి పిండుతున్నట్లనిపించింది. వెయ్యిసార్లు వినవచ్చింది. తన లోలోపల అంతాటి ఆ తీయని కంఠస్వరం. . .ఆ పిలుపు. . .ఆ ఆహ్వానం.

ఉద్వేగం కట్టలు తెంచుకుని . . . అక్కయ్య మీద పట్టరాని కోపం. విధి మీద కసి. . .తన మీద తనకే అసహ్యం. చిరాకు. తన అసమర్థత. చేతకాని తనం. . . ఆలోచనలు గిర్రున తిరుగు తున్నాయి. తల పగిలి పోతోంది. . .

ఆనాడు ఈనాడు కూడా తను నోరు మెదపలేని వాడు. అప్పుడు అక్కయ్య బావగార్ల పెద్దరికం. . . ఇప్పుడు విచక్షణ జ్ఞానంలేని తన భార్య మూర్ఖ త్వం.

"మా చేతుల్లో పెరిగి పెద్దవాడివయ్యావు బావగారికి నువ్వంటే పంచప్రాణాలు. నీ మీద ఉన్న మమకారంకొద్దీ 'శాంతి' ని నీకు చేసుకుంటావని బావగారు వాళ్ళకి మాటిచ్చారు. అయిన వాళ్ళతో వ్యవహారం. . .నా మాట మీద గౌరవం ఉంచు శేఖరం. పోనీ నా సంగతి వదిలేయ్. బావగారి ముఖం చూసి అయినా నువ్వు శాంతిని పెళ్ళి చేసుకోవాలి."

—అంటూ ప్రతిసారి ఇరుకున పెట్టి తనని పెళ్ళికి ఒప్పించింది అక్కయ్య. బావగారికి పినతండ్రి కూతురు శాంతి. కలవారి ఇంటి ఆడపడుచు. ఆనాడు వాళ్ళ చుట్టరికం తీర్చ పెద్దరికం తన జీవితాన్ని తనకిష్టం లేని మలుపులోకి తిప్పి వదిలేశాయి.

ఆ దారిలో తన ప్రయాణం ఎంత ఆహ్లాదంగా సాగుతుందో చాలా కాలం వరకూ అక్కయ్యకే తెలియదు. ఆ తర్వాత క్రమంగా ఆవిడకి పరిస్థితి బోధపడింది. చదువు సంగతి ఎలా ఉన్నా సంస్కారం కొంచెమైనా అలవరచుకోని శాంతి అహంకారం, పెడసరపు తత్వం అక్కయ్య మనసుని కూడా తీవ్రంగా గాయపరిచింది. అప్పుడు అర్థమైంది— తమ్ముడి సంసారంలో సుఖశాంతులు ఎంత మాత్రం ఉన్నాయో!

—ఇల్లాలి పేరు శాంతి. ఇంట్లో అనుక్షణం అశాంతి. అడుగడుగునా అలకలు అనుమానాలు, అపోహలు. ప్రతి చిన్న విషయానికి మొండి వాదనలు పెంచి ఇల్లు నరకంగా తయారు చేస్తోంది.

. . .అయినవాళ్ళ పిల్ల. అన్ని విధాల మన కుటుంబంలో కలిసి పోయి అనుకూలంగా ఉంటుందని అనుకున్నారు. ఆనాడు అక్కయ్య బావా. కాని ఆ ఆశలకు భిన్నంగా ఆవిడ కొరకరాని కొయ్యగా తయారయింది.

డబ్బులో పుట్టి డబ్బులో పెరిగానన్న అహం. తన మాటే చెల్లాలన్న మొండి పట్టుదల. పై పెచ్చు తన భర్త పెళ్ళికి ముందే ఇష్టం వచ్చినట్టు ఆడపిల్లలతో విచ్చలవిడిగా తిరిగేవాడని, కేవలం ఆస్తి మీద మోజుకొద్దీ తనని పెళ్ళి చేసుకున్నాడని ఇద్దరు బిడ్డల తల్లయినా ఇప్పటికీ ఆడపిల్లలతో స్నేహాలు షికార్లు మానలేదని—ఇలా ఏవేవో కథలు కల్పించుకుని లేని వాక్యాలలో అవిడ దానితో సాధించుకొంటోంది, ఆవిడే తన [illegible] పూహి చు కునేది కొన్నా—ఈ అనుమానాలన్నీ ఆమె మనస్సులో

పొరుగుని క్రమంగా పెరిగి రానురాను తన పెరిట ల్లవాతావరణం తను ఏ ఆడదానితో మాట్లాడినా అనుమానం. తన నోటి వెంట ఏ ఆడదాని పేరు వినిపించినా అపరిమిత ఈర్ష్య. తను ఏ పనిమీద ఎక్కడికి వెళ్ళి ఆలస్యంగా వచ్చినా ఆ రోజు ఇల్లు పరిప్రశ్నం చేసి తనని సూటిపోటి మాటలతో హింసిస్తుంది. ఇదీ తన జీవితం.

కల్యాణికి చేసిన అన్యాయానికి ప్రతిఫలమే తను ఇప్పుడు అనుభవిస్తున్న యాతన. మనస్సులో తిరిగి వేయని. గుండెల్లో రగిలే అగ్ని. . ఆనాడు ఆమెకి తీరని ఆశలు కల్పించి ఆమె జీవితంలో ప్రవేశించాడు తను. వెర్రివెర్రి వాగ్దానాలతో ఆమెని నమ్మించి తీరా సమయం వచ్చేసరికి తాను సంబెట్టకోలు చేతకాక విధి ముందు తలవంచి చేతులు కట్టుకుని నిలబడి పోయాడు. . . .

* * *

పక్కింట్లో గడియారం గంటలు కొట్టింది. . శ్రీమతికి మెలకువ వచ్చినట్టుంది . . . సడిరాకే బెడ్ లైటు వేసి లేచి చూసింది.

"ఎంతసేపయింది వచ్చి?"

"చాలా సేపయి ఉంటుంది."

"నిద్ర పోలేదా?"

"నిద్ర రాలేదు."

"ఏమిటాలోచిస్తున్నారు?"

"నిన్ను గురించే"

"ఏమని?" ముందు పక్కనే ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుంది శాంతి.

"సినిమాకి వెళ్ళలేదేమిటా? అని"—

పక్కకి తిరిగి భార్య ముఖంలోకి పరకాయించి చూశాడు శేఖర్.

శాంతి ముఖం తిప్పుకుంది. కిటికీలో నుంచి బయటకు చూస్తూ ఉంది—

"చలిగాలి వేస్తోంది. కిటికీ తలుపులు మూసెయ్యనా?"

"నాకు చలి వెయ్యటం లేదు."

"మా అక్కయ్యగారి దగ్గర నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది."

"చూశాను."

రెండు నిముషాలు ఆగి శాంతి అడిగింది.

"కల్యాణి ఎవరు? కొత్త ఫ్రెండా?"

"కాదు. . .పాత ఫ్రెండే."

శేఖర్ మరో సిగరెట్ వెలిగించుకున్నాడు. గోడ మీద ఫోటోలకేసి చూస్తున్నాడు.

"మొత్తానికి ఫ్రెండేనన్నమాట?"

శాంతి కంఠంలో వెటకారం ధ్వనించింది.

"అవునని చెప్పేనుగా! ఇంకా ఎందుకలా మనస్సుని తొలుస్తావు?"

దురుసుగా అన్నాడు శేఖర్.

"ఇన్నాళ్ళూ లేని ఎందుకంత ఆవేశం?"

"ఇంకా ఎక్కడ మిగిలాయి ఆవేశాలు—నిన్ను కట్టుకున్నాక అన్ని ఆవేశాలు, అసలు అణగారి పోయాయి."

"ఏం? నాకేం తక్కువ? అనాకారినా? ఐశ్వర్యం తక్కువా?"

"బుద్ధి ఒక్కటే తక్కువ. . . ఇక విసిగించక పూరుకో."

శేఖర్ గోడవైపు తిరిగి పడుకున్నాడు.

శాంతి విసురుగా లేచి లైటు తీసేసి పిల్లలు పడుకున్న గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

* * *

చదువు పూర్తి అయి ఆ పూరా ఈ పూరా తిరుగుతూ చిన్న చిన్న టెంపరరీ ఉద్యోగాలు చేస్తూ కాలక్షేపం చేసిన రోజులవి. . .అలా సంవత్సరం గడిచాక వేసవిలో మళ్ళీ అక్కయ్యగారింటికి వచ్చేడు తను. . .

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం వేళ. . గదిలో మంచం మీద కునుకు తీస్తుంటే—

"ఏ కళాకారుడి సృష్టికైనా ఏదో గాఢమైన ప్రేరణ ఉండే ఉంటుంది సినీ! తను దర్శించిన విషయాన్ని లోకానికి చెప్పాలనే ఉబలాటం, తను ఇంకా పరిశీలించి పూర్తిగా అర్థం చేసుకోటానికి సాగించే అన్వేషణ లేదా ఆత్మానందం సామాజిక ప్రయోజనం ఇవన్నీ ఆ సృష్టికి కారణాలవుతాయి."

కలత నిద్రలో ఉన్న శేఖర్ని ఆ కంఠం భుజం తట్టి మేల్కొలిపినట్లయింది ఉలిక్కిపడి లేచాడు శేఖర్.

గదిముందు వరండాలో అక్కయ్య పక్కన కూర్చుని పెద్ద ఆరిందలాగ ఉపన్యాసమిస్తోంది ఒకానొక చిన్నారి. తను వరండాలో ప్రవేశించగానే అక్కడ ఉన్న రెండు మూడు పుస్తకాలు చప్పున చేతిలోకి తీసుకుని చకచకా మెట్లు దిగి వెళ్ళిపోతుంది.

"కాలేజీ కల్యాణి ఏమిటలా పారిపోతావు? మీ వదిన తమ్ముడు శేఖరం. . . పిన్నివే అన్నాడు—

> నిజాయితీ వేరు. వితరణ వేరు... దాతృత్వం ప్రదర్శించాలని తహతహలాడే వారిలో నిజాయితీ కనిపించదు.
>
> —జానియన్

మొయ్య గుళ్ళ పూజారిలా పూళ్ళన్నీ తిరిగి." అన్నది అక్కయ్య నవ్వుతూ.

ఒకసారి వెనక్కి తిరిగి తనవంక చూసి హడావిడిగా గేటు తీసుకుని క్షణంలో అదృశ్యమైంది ఆ మెరుపు తీగ.

"ఎవరీ కల్యాణి, ఏమిటి కథ?" అన్నట్టు ప్రశ్నార్థకంగా అక్కయ్య వంక చూశాడు తను.

"పక్క వీధిలో విశ్వనాథ గారు లేరూ—మీ బావగారి స్నేహితుడు—ఆయన అమ్మాయి కల్యాణి. చిన్నతనంలోనే తల్లి పోయిందట. ఇద్దరు ఆడపిల్లల్ని, మగ పిల్లాణ్ణి తండ్రి పెంచి పెద్ద చేశాట్ట. ఆ పల్లెటూళ్ళోనే కల్యాణి హైస్కూలు చదువు పూర్తయింది. . .కట్నాలు పోసి పెళ్ళి చేసే స్తోమత లేదు మరి. అందువల్ల అప్పుడే చదువు మాన్పించి ఇంట్లో కూర్చోపెట్టటం ఇష్టంలేక ఇక్కడ తమ్ముడిగారింట్లో ఉంచి కాలేజీలో చేర్పించాడు వాళ్ళ నాన్న. . .అక్కడ తండ్రీ, పిల్లలు వంటరిగా కాలక్షేపం చేస్తున్నారు. ఆయన అక్కడ హైస్కూల్లో టీచరు. . .రెండు మూడు సార్లు విశ్వనాథంగారింట్లో ఏవో పేరంటాలయితే వెళ్ళాను — అప్పుడే కల్యాణిని చూశాను. చాలా కలుపుగోలు పిల్ల. మనసంతా ఇట్టే ఆకట్టుకుంటుంది. . . మొన్న పెద్ద పరీక్షల ముందు మన రవి బొత్తిగా చదవకుండా అల్లరి చేస్తూ తిరుగుతూంటే నేనే కల్యాణిని రోజూ వచ్చి ఒక గంటసేపు వాణ్ణి కూర్చోబెట్టి చదివించమ్మా అని అడిగాను. . .ఆ అమ్మాయి పుణ్యమా అని ఈసారి వాడు మంచి మార్కులతో పాసయ్యాడు. ఆ అమ్మాయి మన కుటుంబంలో పిల్లలా కలిసిపోయింది. . .వాళ్ళ బాబాయి సిటీ లైబ్రరీ నుంచి ఏవో నవలలు, నాటకాలు తెస్తూ ఉంటాడు. కల్యాణి ఆ పుస్తకాలన్నీ శ్రద్ధగా చదువుతుంది. నా చేత కూడా చదివిస్తూ ఉంటుంది. నేను పనిలో ఉంటే తనే చదివి వినిపిస్తుంది. ఎప్పుడూ ఆ కథల్ని గురించి, వాటిల్లో పాత్రల్ని గురించి మాట్లాడుతుంది. అదే ఆలోచిస్తూ ఉంటుంది. చిత్రమైన తత్వం. . ."

అక్కయ్య వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళి కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చి తర్వాత తన పనుల్లో మునిగి పోయింది. . .

నాలుగైదు రోజుల తర్వాత ఒక ఉదయం తను కాస్త త్వరగా నిద్ర లేచాడు. టూత్‌పేస్ట్, బ్రష్ తీసుకుని టవలు భుజాన వేసుకుని పెరట్లోకి నడిచాడు. విరిసిన నవ్వులు, పరుగులు ఉరుకులు, అల్లరి వినిపించాయి. తలెత్తి చూశాడు. దూరంగా పొగడ చెట్టు కింద తన మేనల్లుడు రవి పదమూడేళ్ళ కుర్రాడూ, ఆ చిన్నారి—కల్యాణి! కల్యాణి దోసిలి నిండా పొగడ పూలున్నాయి. రవి వాటిని అందుకుంటూ వెనుక పరుగెత్తుతున్నాడు. కల్యాణి వాడికి అందకుండా పరుగు తీస్తూ వాణ్ణి పొగడ చెట్టు చుట్టూ తిప్పుతూంది. తను ఒక్క క్షణం చూసి తనూ వెళ్ళి కల్యాణికి అడ్డంగా నిలిచి ఆమె పరుగుని అటకాయించాడు. కల్యాణి నివ్వెరపోయి అలాగే నిలబడి పోయింది. తను అప్పుడు కల్యాణిని చాలా దగ్గర నుంచి రెప్ప వాల్చకుండా చూశాడు. చక్కని ముఖ వర్చస్సు. . . కళ్ళల్లో అద్భుతమైన ఆకర్షణ. . . అప్రయత్నంగా తన పెదవులు కదిలాయి—'మీ పేరు. . . అక్షరాలా. . .మీకు తగినట్టుంది'— అన్నాడు తను.

ఇంతలో రవి ఒక్క ఉదుటున కల్యాణి వెనక నుంచి వచ్చి ఆమె దోసిలి ఎగరగొట్టాడు. పువ్వులన్నీ కింద పడి పోయాయి—శేఖర్ పాదాల మీద.

రవి కేరింతలు కొట్టి పకపకా నవ్వి పారి పోయాడు. కల్యాణి తల వంచుకు పూరుకుంది.

"సారీ కల్యాణి! వెరీసారీ!. . . రవిని నేను కోప్పడుతానులెండి. . . ఈ పూలు మీకోసం—"

"కాదు. అవి దేవుడికోసం."

అంటూ ఆ అమ్మాయి ఒక్కసారి తన వంక తేరిపార చూసి చకచకా పెరటి తలుపు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

తర్వాత—కల్యాణి ఎప్పుడు వచ్చినా ఆమె అక్కయ్యతో మాట్లాడుతూంటే తను చాటు నుంచి శ్రద్ధగా వినేవాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు తను కూడా తెరముందుకు వచ్చి వాళ్ళ సంభాషణల్లో పాల్గొనేవాడు.

ఒకరోజు సాయంత్రం కుండపోతగా వర్షం కురుస్తోంది. ఉరుములు మెరుపులు గాలివాన అట్టహాసంగా ఉంది. కల్యాణిని చూడాలని కాలేజీకి వెళ్ళి ఆమెతోపాటు తనూ అక్కడే వర్షంలో చిక్కుపడి పోయాడు. బాగా చీకటి పడింది. జన సందడి క్రమంగా తగ్గిపోయింది. . .పూరికి చాలా దూరాన ఉన్న ఆ ప్రాంతంలో ఆ సమయంలో ఎక్కువసేపు ఉండడం క్షేమం కాదు. అక్కడ ఒకే ఒక రిక్షా ఉంది. తప్పని సరై ఆ రోజు తనూ, కల్యాణి ఒక్క రిక్షాలో రావలసి వచ్చింది. ఇద్దరూ పూర్తిగా వర్షంలో తడిసి ముద్దయి పోయారు. . .రోడ్డు చివరి మలుపు దగ్గర ఇద్దరూ రిక్షా దిగేసరికి ఎదురుగా కల్యాణి బాబాయి విశ్వనాథంగారు ప్రత్యక్షమైనాడు. ఆయన కళ్ళు నిప్పులు చెరుగుతున్నాయి. అంతే. ఆ తర్వాత కల్యాణి తన కంట పడడమే అపురూపమైపోయింది. ఇంట్లో ఆమెకి [illegible] శాపనార్థాలు, కట్టుదిట్టాలు మితిమీరిపోయాయి.

అదే సమయంలో తనకి మళ్ళీ ఉద్యోగం దొరకటంతో పూరు వదిలి వెళ్ళవలసి వచ్చింది . .

ఇంతలో కొంప మునిగి పోతుందేమో అన్నట్టు అక్కయ్య, బావగారు తన ప్రమేయం లేకుండానే శాంతితో తన పెళ్ళి ఖాయం చేసేశారు. తను ససేమిరా ఒప్పుకోనన్నాడు కల్యాణిని తప్ప మరొకరిని చేసుకోనని ఎదురు తిరిగాడు. ఇంట్లో నానా హంగామా జరిగింది. తను ఇల్లు విడిచి వెళ్ళి పోతానన్నాడు. అక్కయ్య కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంది. ప్రతిమాలింది. అందరి వాళ్ళందరిచేతా చెప్పించింది. . . ఆయన మాట కాదన్నావని బావగారు

ఆగ్రహించి నిరాహారదీక్ష మొదలు పెట్టారు. . . ఇదంతా చూసి అందరూ తనకి హితబోధ చేశారు. తల్లి తండ్రీ పోతే చిన్నతనం నుంచీ నిన్ను పెంచి పెద్ద చేసి చదువు చెప్పించి ఇంతవాణ్ణి చేశారు. వాళ్ళ మాట కాదనటం న్యాయం కాదయ్యా! వాళ్ళు ఏం చేసినా నీ మంచి కోరే కదా! తండ్రి తరవాత తండ్రి అంతవారు మీ బావగారు. ఆయన మనస్సు నొప్పించక చెప్పినట్టు విని శాంతిని పెళ్ళి చేసుకో!''— అంటూ నీతులు బోధించారు. . . .

. . .చివరికి తన ఇష్టానిష్టాలతో ప్రమేయం లేకుండానే శాంతితో తన పెళ్ళి జరిగిపోయింది. . .

తరవాత కల్యాణిని కలుసుకుని జరిగినదంతా చెప్పి క్షమార్పణ అడగాలని కాలేజికి వెళ్ళాడు తను. ఆమె కాలేజీకి రావటం లేదని తెలిసింది. . .రవిని పిలిచి రహస్యంగా అడిగాడు—.

"ఒకసారి కల్యాణిని పిలుచుకు వస్తావ?'' అని.

"కల్యాణక్కయ్య వాళ్ళు లేరు బావయ్యా—వాళ్ళ నాన్నగారికి జబ్బుగా ఉందని టెలిగ్రాం వచ్చిందట. మధ్యాహ్నం మనింటికొచ్చి అమ్మతో చెప్పి ఏడిచింది. . .అప్పుడు నువ్వు నిద్రపోతున్నావు. మధ్యాహ్నమే కల్యాణక్కయ్య వూరుకెళ్ళిపోయింది'' అన్నాడు రవి.

అంతే. తనకి కల్యాణికి మధ్య తెరవాలి పోయింది.

* * *

తెల్లవార్లూ నిద్ర లేదు. ఉదయం లేచేసరికి బాగా పొద్దెక్కింది—త్వరత్వరగా పనులు ముగించుకుని ఆఫీసుకు బయలు దేరాడు శేఖర్.

శ్రీమతి ముభావంగానే ఉంది.

"శీనా, పిల్లలకి ఫీజ్స్ ఇచ్చింది డాలీ. రాత్రి చెప్పటం మరిచిపోయాను.''

బగ్‌లో నుంచి పాకెట్ తీసి భార్య చేతికిచ్చాడు. ఆమె దానిని అందుకుని నిర్లక్ష్యంగా టేబిల్ మీద పడేసింది.

"వస్తారు'' అంటూ చరచరా బయటికి నడిచాడు.

శేఖర్‌ని చూడగానే డోర్ ప్యూన్ శీనయ్య లేచి విష్ చేసి స్వింగ్ డోర్ తెరిచాడు.

శేఖర్ లోపలికి వెళ్ళి తన సీట్లో కూర్చుని కోటు తీసి కుర్చీకి తగిలించాడు సిగరెట్ వెలిగించుకుని టేబిల్ మీద ఉత్తరాలు చూసుకున్నాడు. "మై గాడ్. అక్కయ్య దగ్గర్నుంచి.—మరో ఉత్తరం''

కంగారుగా కవరు విప్పి చదివాడు. . .

* * *

సాయంత్రం శేఖరు ఆఫీసు నుంచి తిన్నగా ఇంటికి వెళ్ళలేదు. మెహతా గారింటికి వెళ్ళాడు. . రాత్రి పొద్దు పోయే వరకు తను, మెహతా ప్రత్యేకంగా రూములో కూర్చుని చాలా విషయాలు మాట్లాడుకున్నారు. ఇంతకు ముందెన్నడూ లేనంత సన్నిహితంగా ఫ్రీగా హృదయం విప్పి ఎన్నో విషయాలు చెప్పాడు శేఖర్ మెహతాతో. . .గుండెల్లో నుంచి పెద్ద భారం దింపుకున్నట్టుంది—ఆయనతో మాట్లాడిన తరవాత. . .కాని. . . ఇంకా దేనికో డిప్రెస్డ్‌గా, అన్ హేపీగా ఫీలవుతూనే ఉన్నాడు తను. . .

"డోంట్ వర్రీ శేఖర్. . . డోంట్ వర్రీ. . . ఐ విల్ డూ మై బెస్ట్''

శేఖర్ చెయ్యి పట్టాడు మెహతా—భరోసా ఇస్తున్నట్టు. . .శేఖర్ అక్కడే భోజనం చేశాడు. . . .పదకొండు గంటల వేళ మెహతా కారులో శేఖర్‌ని ఇంటి దగ్గర డ్రాప్ చేసి వెళ్ళి పోయాడు. . .

* * *

రోజులు గడిచాయి. . .ఒక రోజు సాయంత్రం శేఖర్ అక్కయ్య శారద విశ్వనాథం గారింటికి రవిని పంపించి కల్యాణిని పిలిపించింది. పరామర్శలు పలకరింపులయ్యాక కల్యాణిని తన గదిలోకి తీసుకెళ్ళి మంచం మీద కూర్చోమని డ్రాయరులో నుంచి పెద్ద కవరొకటి తీసి శారద చేతికిచ్చి తను వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. . . శారద తెల్లబోయింది. నెమ్మదిగా కవరు విప్పి చదివింది—

"కల్యాణి!

నిన్ను బాధపడరా దీవిస్తున్నాను. ఏమనో తెలుసా? పది కాలాలు బతకాలని. నిండుగా నూరేళ్ళుగా జీవించాలని ... నా వంటి అపమార్జులకు పిరికివాళ్ళకు చంచలులకు ఈ లోకంలో బతికే హక్కు ఉన్నప్పుడు వీటన్నిటికీ అతీతమైన నీకు ఈ భూమి మీద బతకటానికి చోటు లేదా? హక్కు లేదా? అటువంటి పని ఎందుకు చేశావు కల్యాణి! నువ్వు బలవంతంగా మరణించి నాపాపాన్ని ఇంకా పెంచాలనుకున్నావా! నిన్ను నమ్ముకున్న అమ్మాణ్ణి, చెల్లెల్ని అన్యాయం చేసి వెళ్ళిపోదామనుకున్నావా? ....

ఇంతకు పూర్వమే మీ నాన్నగారు పెరాలిసిస్‌తో మంచాన పడిపోయారన్న సంగతి విని నా మనస్సు వికలమయి పోయింది. ఈ బాధ్య ఆయన పోయారని, ఆ దుఃఖంతో నువ్వు టిక్ ట్వెంటీ అని ఆత్మహత్య చేసుకోటానికి ప్రయత్నించావని అక్కయ్య రాసిన ఉత్తరం చదివే సరికి గుండె పగిలిపోయింది. నువ్వు చాలా సహనశీలి అని. ఆత్మస్థైర్యం కలదానివని అనుకున్నా వాణ్ణి. నీలో ఆ పోల్పు, ఆ గుండె నిబ్బరం ఏమైపోయినాయి కల్యాణి! ... చెప్పు సాధి చేయటంది చెప్పు?—

పాత కథ మనస్సులో ఉంచుకుని అక్కయ్యతో మాట్లాడటం, వాళ్ళింటికి రావడం మానేశావటగా! కాని, ఇప్పుడు అక్కయ్య చాలా మారిపోయింది. కల్యాణి! — తన మూలంగా నీకు జరిగిన అన్యాయానికి పశ్చాత్తాప పడుతోంది. నిన్ను గురించి అన్ని విషయాలు వివరంగా రాసింది. మీ పినతండ్రి గారింట్లో నువ్వు, తమ్ముడు, చెల్లెలు అనుభవిస్తున్న నరకయాతన అంతా నాకు తెలిసింది. ముందు మీరు ముగ్గురు ధైర్యం చేసి ఆ నరకంలోనుంచి బయట పడాలి. అందుకు ఒకటే మార్గం—ఇక్కడ మా కంపెనీ ప్రొప్రయిటర్ మెహతాగారితో మాట్లాడి నీకు ఉద్యోగం వేయిస్తున్నాను. ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ నా నీడ నీ మీద పడనివ్వను. నేను మా బ్రాంచికి మేనేజరుగా బదిలీ చేయించుకుని వెళ్ళిపోతున్నాను. ఇక్కడన్నీ ఏర్పాట్లూ జరిగాయి. ఈ ఉత్తరం అందిన నాలుగైదు రోజులలోగా నువ్వు, తమ్ముడు, చెల్లెలు అక్కయ్యతో బయలుదేరి హైదరాబాద్ వచ్చేయ్యాలి. మీ ప్రయాణానికి అవసరమైన ఏర్పాట్లన్నీ అక్కయ్య, బావగారు చేస్తారు. మీ రెండవ కొంత కాలంపాటు మన బంధువుల ఇళ్ళలాగే భావించాలని. మెహతా గారింట్లో బస చెయ్యాలి. మెహతాగారు దేవుడి వంటి మనిషి. ఆయన నిన్ను కన్న తండ్రిలా కంటికి రెప్పలా కాపాడ గలరు. వాళ్ళింట్లో అందరూ మిమ్మల్ని ఎంతో ఆప్యాయంగా ఆదరణగా చూసుకుంటారు. నేను ఎప్పుడైనా వచ్చి మీ క్షేమాలు కనుక్కుంటాను — నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే మెహతాగారింటి వాతావరణానికి నువ్వు అలవాటు పడేటంత అక్కయ్య కూడా మీ దగ్గరే, మీతో పాటే ఉంటుంది. మీ ముగ్గుర్ని గురించిన అన్ని బాధ్యతలు మెహతా ఇంట్లో ప్రతి ఒక్కరికి అప్పగిస్తున్నాను ...

ఈ నా ఏర్పాట్లను కాదనకు కల్యాణి! నీ ఆత్మాభిమానం నాకు తెలుసు. అందుకే నిన్ను వేడుకుంటున్నాను. నన్ను క్షమించు. ఇదేదో సహాయమని, సహకారమని పెద్ద మాటలు వల్లించను. ఇది నా కనీసపు బాధ్యత. నా పాపానికి నువ్వు శిక్షిస్తే... ఇంతకంటే ఏం చెయ్యటానికీ శక్తిలేని వాణ్ణి. చేతకానివాణ్ణి. దయచేసి అంగీకరించు. మీ పినతండ్రి కుటుంబానికి దూరమైతే గాని మీ జీవితాలు ఒక దారికి రావు. అందుకే మీరు ఆ నరకంలోనుంచి బయట పడాలి. ఇంకేమీ ఆలోచించకుండా మీరు ముగ్గురు అక్కయ్యతో బయలుదేరి రండి ...

ఇక్కడ నువ్వు ఉద్యోగంలో సెటిల్ కాగానే మీరు వేరే ఇల్లు తీసుకుని ఉండొచ్చు. నీ తమ్ముడు చెల్లాయి చదువుల్ని గురించి తగిన ఏర్పాట్లు చెయ్యొచ్చు.

తరవాత ... నువ్వు ... నువ్వు ... పెళ్ళిచేసుకోవాలి కల్యాణి! ఆ బాధ్యత కూడా మెహతా దంపతులకే అప్పగించాను. ఇందులో ఏదీ నువ్వు కాదనకు. ఒక విషయం నువ్వు దేనికీ కలతపడి పెట్టకూడదు ... నేనిప్పుడు ఇద్దరు పిల్లల తండ్రిని. నీ కంటి నీరు నా ఇంటికి శాపం కాకూడదు. నా పాపం నా పిల్లల భవిష్యత్తును దెబ్బతియ్యకూడదు. నేను స్వార్థపరుణ్ణి అని నిందించకు. నిర్దయతో నన్ను శపించకు ... చేతులు జోడించి అర్థిస్తున్నాను, కల్యాణి! నిన్ను ప్రార్థిస్తున్నాను.

నన్ను మన్నించు! నా సలహాను అంగీకరించు! నువ్వు నవ్వులూ సంతోషంగా బతకాలి! ... నిత్య కల్యాణివై పచ్చగా నూరేళ్ళు జీవించాలని ఆశీర్వదిస్తున్నాను.

సెలవు. —శేఖర్.'' *

'సత్యం' ఒక్కటే మనిషిని స్వతంత్రుణ్ణి చేయగలదు. మిగిలినవన్నీ దానికి బానిసలే.

—కూపర్

మనిషికి ఓ పని, ఓ ఆలోచన లేకుండా చేయడాన్ని మించిన శిక్ష మరోటి లేదు.

—రాల్ఫ్ బార్టన్ పెర్రీ